

**Chương 103: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (12) -
Kẻ Bắt Cóc Lộ Diện
(Số từ: 2956)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:44 PM 23/08/2025

Mọi người đều sợ hãi, cho dù đây là một phần của nhiệm vụ hay không. Họ dường như tự hỏi liệu chuyện này có thực sự nằm trong nhiệm vụ hay không. Với tình hình này, họ chắc chắn sẽ bỏ cuộc.

Tuy nhiên, ngày càng có nhiều manh mối được thu thập về những kẻ lạ mặt kia.

Chúng sẽ đột kích vào trại của chúng tôi vào ban đêm.

Chúng có những khu trại riêng rải rác khắp hòn đảo; có vẻ như chúng cũng ăn uống ở đó.

Tuy nhiên, chúng tôi không biết chúng chủ yếu ở khu trại nào.

Chúng dường như ăn thịt đồng loại.

Vẫn chưa rõ là chỉ có một kẻ hay nhiều hơn.

Mọi người đều hiểu rằng việc bắt được những kẻ này là một điều kiện đặc biệt.

Tiếng còi báo động đã vang lên, nhưng chuyện đã xảy ra rồi.

-Waaaa! Cứu... cứu tôiiii!

-Aaaaaaaaaa!

Chúng tôi có thể nghe thấy hai tiếng hét vang lên từ bóng tối của khu rừng. Những người khác cũng bò ra khỏi lều vào lúc đó. Ai nấy đều kinh hãi vì họ biết chuyện gì vừa xảy ra.

“C-chúng ta... chúng ta nên làm gì đây?”

Sắc mặt Harriet tái mét.

Chúng tôi đã tăng thêm người canh gác ban đêm, nhưng cả hai người đó đều bị bắt.

“Có vẻ như cả Erich và Adelia đã bị bắt...”

Những người bị bắt cóc là Erich, người canh gác chính, và Adelia, người trực ca thứ hai.

“Việc bắt cả hai người này chắc chắn sẽ làm chúng chậm lại đáng kể. Nếu chúng ta đuổi theo ngay bây giờ, có lẽ chúng ta có thể bắt kịp chúng.”

Bertus im lặng gật đầu trước những lời của Cliffman.

“Tội mình nên đi, nhưng...”

Mọi người đều nhìn về phía khu rừng chìm trong bóng tối, nơi mà việc tiến vào là rất khó khăn. Liệu chúng tôi có thể lao vào khoảng không tăm tối đó của những tán cây và bắt được những kẻ bắt cóc không? Rõ ràng là bọn tôi sẽ không thể nhìn thấy một thứ gì, và rất có khả năng chúng tôi sẽ rơi vào nguy hiểm lần nữa.

“Tôi có thể sử dụng ma pháp ánh sáng.”

Adelia đã bị bắt ngay trước mắt, vì vậy Harriet bước lên, dường như cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi của mình. Bertus nhìn cô và gật đầu.

“Được. Vậy thì chúng ta đi ngay thôi.”

Ellen và Cliffman—những người có khả năng chiến đấu cao nhất—cầm dao rựa trong khi Bertus, Liana và tôi mỗi người cầm một cây lao.

“Ở lại khu trại có thể sẽ nguy hiểm hơn. Mọi người, hãy đi cùng chúng tôi. Và hãy mang theo tất cả những gì có thể, kể cả những con dao nhỏ.”

Mọi người gật đầu trước lời nói của Bertus.

Nếu chúng tôi thành công, tại tôi có thể sớm được giải thoát khỏi nhiệm vụ địa ngục này. Bọn tôi có thể giải cứu hai người bạn học bị bắt cóc và rời khỏi hòn đảo chết tiệt này.

Đây là một cơ hội khá hiếm có.

Khu rừng vào lúc nửa đêm tối đến đáng sợ.

-Lơ lửng... Lơ lửng...

Harriet, người đi ở phía trước, triệu hồi một quả cầu ánh sáng để chiếu sáng con đường của chúng tôi, và Ellen cùng Cliffman đi bên cạnh cô ấy như những người bảo vệ.

Bertus và Kono Lint đi ở giữa trong khi Liana, Heinrich và tôi đi ở phía sau. Heinrich cũng đốt một ít gỗ để làm đuốc, duy trì ngọn lửa bằng Siêu Năng của cậu ấy.

Cả đội tiền phong và đội hậu quân đều có phương tiện chiếu sáng riêng.

“Có một vài dấu chân để lại.”

“Ồ đâu? Để tôi xem.”

Ellen đã có thể xác định được dấu chân mà những kẻ đột kích để lại khi cơn mưa đã tạnh.

Bertus cau mày khi nhìn thấy chúng.

“Đúng là như vậy à...? Nếu vậy, chúng phải là những gã khổng lồ.”

Đánh giá qua kích thước dấu chân, rõ ràng là những kẻ bắt cóc là những gã khổng lồ với chiều cao đáng kể. Ngay cả khi chúng bắt hai đứa trẻ, chúng cũng chỉ đơn giản là đặt chúng lên vai như vậy.

“Được rồi, tội mình hãy tiếp tục đi theo những dấu vết này.”

Nếu chúng tôi đi theo những dấu chân đó, bọn tôi sẽ có thể bắt được những kẻ đột kích. Mọi người đều cảm thấy vô cùng lo lắng vì điều đó có thể dẫn đến một cuộc chiến.

“C-có... có thực sự... ổn không vậy?”

Kono Lint bày tỏ sự nghi ngờ, tự hỏi liệu đây có thực sự là một phần của bài kiểm tra không. Những người còn lại cũng có suy nghĩ tương tự.

Đây có thực sự là một phần của bài kiểm tra không? Các giáo viên đang làm gì vậy? Thực ra, đây có phải là chuyện thật không?

Ngay cả những nghi ngờ và nỗi sợ hãi này cũng là một phần của nhiệm vụ nhóm này. Tôi đã thấy những đứa trẻ này ngay trước mắt mình bị hành hạ như vậy. Điều đó khiến tôi tự hỏi liệu chuyện này có thực sự ổn cho một bài kiểm tra không.

Tuy nhiên, việc chờ đợi còn tệ hơn nữa.

Mọi người tiến về phía trước với sự cảnh giác cao độ, giữ im lặng hoàn toàn—họ tạm thời quên đi sự mệt mỏi cùng cực của mình vì sự căng thẳng kỳ lạ.

Sau khi chúng tôi đi được một lúc, đội tiên phong đột nhiên dừng lại.

“Có gì đó ở đằng kia.”

Mọi người nín thở trước những lời đó. Có một ánh sáng mờ nhạt phát ra từ nơi Ellen chỉ vào.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Chúng ta không nên đi theo chúng sao?”

Trong lúc trao đổi ý kiến ngắn ngủi đó, ánh sáng ở xa bắt đầu tiếp cận chúng tôi.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã tìm ra chúng là ai; một kẻ xuất hiện trước mặt bọn tôi—chạy xuyên qua khu rừng như gió.

“Các cậu cũng đang tìm kiếm chúng sao?”

Đó là Delphine Izadra.

Không chỉ có chúng tôi tìm kiếm xuyên qua khu rừng vào giữa đêm; Lớp B cũng làm tương tự. Đó là cuộc gặp gỡ chính thức đầu tiên của chúng tôi kể từ khi nhiệm vụ nhóm bắt đầu. Dù một vài người trong số họ đã mất tích.

Lớp A và B tập hợp tại một chỗ. Vì vậy, Charlotte và Bertus bắt đầu nói chuyện với nhau vì cả hai đều muốn giải quyết tình huống này càng nhanh càng tốt, mặc dù đây không thể gọi là hợp tác.

“Hai người bị bắt cóc sao?”

“Đúng vậy.”

Charlotte và Bertus nói chuyện với nhau với tư cách là đại diện của chúng tôi trong khi những người còn lại cảnh giác quan sát xung quanh.

Đây là một nhiệm vụ cạnh tranh, nhưng cả hai đều đã kiệt sức về mặt tinh thần. Tập trung vào việc chiến thắng thì tốt thôi, nhưng có vẻ như cả Charlotte và Bertus chỉ muốn nhiệm vụ kết thúc càng nhanh càng tốt, vì vậy họ thậm chí còn chia sẻ thông tin với nhau.

“Lanian và Christina đã bị bắt cóc ở phía chúng tôi.”

Cả hai bên đều đã mất một người vào ngày hôm trước và mất thêm hai người vào đêm đó. Mỗi lớp còn lại tám người. Bertus khoanh tay và nhìn chăm chăm vào khu rừng tối tăm.

“Lần này, tôi khá chắc chắn là không chỉ có một kẻ đột kích...”

Không thể tấn công cả hai khu trại cùng một lúc như vậy nếu chỉ có một. Bertus dường như nghĩ rằng có ít nhất hai kẻ. Charlotte đồng ý với phỏng đoán của Bertus.

“Thực ra có nhiều hơn một.”

“... Em đã kiểm tra sao?”

“Chúng tôi đi xa hơn một chút. Bọn tôi đã tìm thấy dấu vết đi theo những hướng khác nhau.”

Bởi vì họ có Delphine, người giỏi săn bắn và theo dõi, Lớp B di chuyển nhanh hơn chúng tôi rất nhiều và có thể thu thập được nhiều thông tin hơn.

“Vì chúng ta ở đây rồi, chúng ta hãy đi theo mỗi người một lối.”

Hai lối đi.

Charlotte đề nghị Lớp A và B nên đi theo mỗi lớp một lối, và Bertus đồng ý.

Một lối đi dẫn đến giữa hòn đảo, và lối đi còn lại dường như dẫn đến phía bên kia của hòn đảo. Charlotte nhường quyền chọn trước cho Bertus—cậu ấy chọn đi theo lối dẫn đến giữa hòn đảo.

“Nhân tiện, nếu điều kiện là bắt cả hai kẻ đột kích, thì chuyện gì sẽ xảy ra khi mỗi lớp bắt được một kẻ?” Liana tò mò nói, ý

muốn nói rằng không có cách nào để cả hai lớp của chúng tôi đều chiến thắng.

“Vì chúng ta sẽ nhận được điểm cộng thêm, tôi nghĩ họ có thể sẽ đánh giá các phần khác nữa. Thay vào đó, nếu chúng ta nhất thiết phải bắt cả hai... thì sẽ rất đau đầu...”

Nếu chúng tôi phải bắt cả hai để kết thúc nhiệm vụ, mọi thứ sẽ rất khó khăn. Bertus dường như băn khoăn về suy nghĩ đó.

Lúc này là ban đêm, và cho dù chúng tôi có mang theo ánh sáng rực rỡ đến đâu, tầm nhìn của bọn tôi vẫn bị hạn chế. Lớp B có Delphine; nhờ có kinh nghiệm theo dõi, cô ấy sẽ có thể di chuyển nhanh hơn chúng tôi một chút.

Chúng tôi có thể nghe thấy nhiều tiếng hú khác nhau của dã thú trong khu rừng đêm.

-Xào xạc!

“C-cái gì thế?!”

Những đứa trẻ lo lắng đến mức giật mình trước mỗi tiếng xào xạc của bụi cây. Tôi cũng không khác là bao.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt và cổ của mọi người.

“Động vật sống về đêm có thể đột nhiên tấn công chúng ta. Hãy cảnh giác.”

Cũng đã có thông tin xác nhận rằng có những loài mèo lớn và các loài thú hoang khác trong khu rừng. Có khả năng chúng tôi có thể bị một con thú hoang như vậy tấn công, ngoài những kẻ đột kích.

Mọi người dường như chỉ mới nhận ra việc tiến vào một khu rừng rậm như vậy vào ban đêm điên rồ đến mức nào.

-Xàoooooooo!

“Dòng suối...”

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đến con suối mà chúng tôi đã phát hiện ra mấy ngày trước.

“Tôi nghĩ chúng đã băng qua.”

Đúng như Ellen đã nói, dấu vết bị đứt đoạn tại con suối. Tuy nhiên, do trận mưa lớn gần đây, con suối gần như đã tràn bờ.

“Làm sao tụi mình có thể sang bên kia được?”

Với con suối như hiện tại, không thể nhảy qua được, vì vậy Bertus đặt ra câu hỏi đó. Nếu chỉ có chúng tôi, chúng tôi sẽ bị cuốn trôi ngay khi đặt chân vào suối.

Nhưng có vẻ khá rõ ràng là những kẻ đột kích bằng cách nào đó đã vượt qua con suối.

“K-kìa... Chúng ta có thể dùng những thứ này được không nhỉ?”

Kono Lint đặt bó dây thừng mà cậu ấy vác trên vai xuống.

“Ồ... Đúng rồi, chúng ta có cái đó. Được rồi. Cậu đã mang theo nó rất tốt.”

Theo chỉ dẫn của Bertus, Kono Lint đã mang theo bất cứ thứ gì cậu ấy có thể mang. Thành thật mà nói, cậu ấy có lẽ không nghĩ nó sẽ giúp ích nhiều, nhưng cậu ấy không thể để nó lại trong trại, vì vậy cậu ấy đã mang nó theo—và nó thực sự đã trở nên khá hữu ích cho chúng tôi.

“Nếu chúng ta buộc cái này vào một cái cây ở phía bên kia và bên này, tôi nghĩ chúng ta có thể bằng cách nào đó băng qua suối...”

Tất nhiên, mọi người đều có suy nghĩ đó lớn vồn trong đầu.

“Làm thế nào để chúng ta đưa nó sang phía bên kia?”

Tuy nhiên, điều đó không thay đổi sự thật rằng chúng tôi phải đưa một đầu của sợi dây sang phía bên kia. Bertus nhìn Ellen.

“Ellen, cậu nghĩ cậu có thể nhảy qua sông được không?”

“Không.”

Khi Ellen nói rằng cô ấy không thể nhảy qua một con sông rộng như vậy, Bertus chỉ gật đầu, nói, “Vậy sao?”. Dù sao đi nữa, chúng tôi bằng cách nào đó phải băng qua để đưa một đầu của sợi dây sang phía bên kia.

Khoan đã, có một cách.

“Nếu chúng ta buộc sợi dây vào một thứ gì đó như một hòn đá và ném nó sang bên kia, chúng ta có thể đưa nó sang phía bên kia.”

Bertus gật đầu sau khi nghe tôi giải thích.

“... Bọn mình có thể làm vậy. Chúng ta có thể đưa nó sang phía bên kia bằng cách đó, nhưng chúng ta sẽ không thể buộc nó vào một cái cây. Cuối cùng, một trong số chúng ta phải băng qua sông để buộc...”

Bertus đột nhiên im bặt như thể cậu ấy vừa nhận ra điều gì đó.

Không chỉ có Bertus.

Chỉ có một người có thể băng qua sông một cách an toàn. Mọi người đều im lặng nhìn chăm chăm vào Kono Lint.

Cậu ấy có thể làm được.

“X... Xin lỗi? Các... các cậu...? T-tôi... Tại sao lại là tôi?”

Bertus đặt một tay lên vai Kono Lint.

“Bọn tôi tin tưởng vào cậu. Lint.”

Kono Lint không có đủ can đảm để từ chối sự ép buộc nhẹ nhàng của Bertus.

Kế hoạch diễn ra suôn sẻ, với tất cả các nữ sinh đều che mắt lại, không nhìn sang phía bên kia suối. Kono Lint dịch chuyển đến phía bên kia. Tất nhiên là khóa thân. Cliffman buộc một đầu của sợi dây vào một hòn đá và ném nó qua, sau đó Kono Lint vội vàng buộc nó vào một cái cây gần đó.

Sau đó, với cả hai đầu của sợi dây được buộc chặt vào cây ở cả hai bên, tôi băng qua sông, đưa quần áo cho cậu ấy.

“Gì-gì thế...”

“Cậu thực sự có thể làm điều này ở bất cứ đâu nhỉ?”

Trước lời nói của tôi, Kono Lint hét lên với khuôn mặt đỏ như quả cà chua.

“Tôi đâu có muốn làm điều này!”

Tuy nhiên, khả năng của Kono Lint khá hữu ích trong nhiệm vụ. Chỉ cần từ bỏ phẩm giá của mình, cậu ấy sẽ không có đối thủ nào trong số những người có Siêu Năng.

“Ôii! Bây giờ chúng ta có thể băng qua sông rồi!”

Những dòng nước chảy xiết đáng sợ đang gào thét bên dưới, và họ phải dựa vào sợi dây duy nhất đó để băng qua. Tất nhiên, tất cả những người không có tài năng liên quan đến chiến đấu đều khá miễn cưỡng.

Harriet run rẩy, trông như thể cô ấy sẽ tuyệt đối từ chối làm điều đó, khuôn mặt cô ấy đặc biệt tái nhợt.

Ellen là người đi sau tôi, sau đó Cliffman cố gắng băng qua. Khi cậu ấy leo được khoảng nửa đường, Ellen, Kono Lint và tôi có thể nhìn thấy nó.

Một thứ gì đó đang tiếp cận nhóm của chúng tôi từ phía sau.

“Cái... cái đó... là cái gì vậy...?”

Kono Lint lâm bầm khi sắc mặt cậu ấy trở nên tái mét.

“Chạy đi!”

Ellen hét lên.

“Chạy đi, lũ ngốc chết tiệt!”

Chỉ sau khi tiếng hét của tôi được thêm vào, họ mới quay lại nhìn về phía sau.

Một thứ gì đó đang tiếp cận những đứa trẻ, đôi mắt nó đỏ rực trong bóng tối.

Những kẻ khác sống trên hòn đảo đó.

Bertus nhìn vào gã khổng lồ đang đến gần và lâm bẫm một cách ngây người.

“Chúng không phải là... con người sao...?”

Thứ đuổi theo chúng tôi không phải là con người.

“Gàooooooooooooo!”

Nó có làn da xanh và đôi mắt đỏ.

“Gaaaaaaa!”

Với sự xuất hiện của những con Orc, những đứa trẻ bắt đầu chạy trốn, sợ chết khiếp.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading